

1. Je - ště než vzpjal se pr - vní chrám nad vr - chy té - to ze - mě,

je - ště než po - koj ve - šel k nám a zvon se o - zval te - mně,

ty pr - vní za - sle - chlas ho - rou - cí Kri - stův hlas z úst kně - ze Me - to - dě - - je.

2. Rozkvetlas náhle z pohanství
v převážnou prvosenku
pravého jara křesťanství,
když ještě všude venku
úpěla bědná zem
v čekání dychtivém
na kroky apoštolů.

3. Jak svítíš slavně zářící
na kraji temných bájí,
pěstounko, vnuku kněžici
a všem, kdo uznávají
v něm pána statků svých,
v úzkostech časů zlých
veliká pomocnice.

4. Ty matko kněží vznešená,
ty víry šířitelko,
co trpí kde, lék v tobě má,
nešťastných těšitelko,
soucitné srdce Čech,
jež hledáš v bědných všech
tvář zmučeného Krista.

5. Dobrota dávná, štípená
na jabloň vzácných plodů,
větve mi svými skloněná
nad úděl svého rodu,
ochraň nás, ať tvůj kraj
rozkvétá v zemský ráj,
v spanilost Václavovu.

6. V mírnosti své vždy nad jiné
nejstatečnější žena,
bez kapky krve jediné
oběti zadušená,
by zhynul s tebou hlas,
jež všude šířilas
pro spásu lidu svého.

7. S námi buď, svatá Ludmilo,
přímilvo naše jistá,
všech srdcí věrných posilo,
zvěstovatelko Krista!
Tvůj život i tvůj skon
kéž znějí nám jak zvon
chval Božích každodenně.